

Hanna-Riikka Kuisma

TÄYSIKUU

Yyterissä hiekka on ihanan pehmeää ja semmoista sileää, vaaleaa dyynien päällä, keltaista maassa ja melkein ruskeaa vesirajassa tai jos kaivaa syvemmälle. Täällä ei ole edes matoja niin kuin pihan laatikoilla. Äiti ja isi makaavat pyyhkeillä ottamassa aurinkoa. Viime kesänä Marko teki Sirun kanssa suurta linnaa, nyt se ruskettaa itseään ja katselee tyttöjä. Siru leikkii yksin.

Aurinko paistaa taivaan laelta kuin oltaisiin Afrikassa, kenestäkään ei tule kunnan varjoa. Jätski maistuu vielä Sirun suussa, isi osti kaksi palloa, vaikka äiti sanoi, että osta vain yksi, kun likasta on tulossa tommonen pömpö. Isi osti kaksi ja iski Sirulle silmää, nipisti salaa pyllystä, kun äiti kääntyi mäkättämään Markolle parturiin menosta. Siru söi jätskiä kuin maailma olisi siitä kiinni. Sitten menttiin rannalle ja isi hieroi rasvaa jalkoihin, käsiin ja nenuun, sellaista uutta, joka kestää vettä. Siru on niin kova uimaan, vesipeto kuin mikä.

Liukumäen pinta on kuuma, liukas ja märkä. Pienet pojat pärskivät alhaalla vettä ja katsovat, uskaltaako tyt-

tö laskea. Siru ottaa nenästä kiinni, sulkee silmät ja antaa mennä, tuntee luiskahduksen ja sen kuinka läiskähtää pinnan alle, lyö kantapäätänsä aaltojen muokkamaan kovaan hiekkaan meren pojassa. Hetkeen ei kuulu eikä näy mitään, pelkkää ihme kohinaa. Levä osuu naamaan, tyttö alkaa huutaa veden alla mutta ei osaa nostaa itseään, kuplia nousee pinnalle.

Viime hetkellä näkymätön käsi nappaa niskasta kiinni ja vetää pienen pään ylös. Siru ei huomaa, että niin lähellä ei ole ketään. Liukumäen luona pikkupojat ruisivat vettä ja nauravat, eivät ne ehtineet edes huolestua. Tyttö haukkoo henkeään kuin kala soutuveneeseen pohjalta, hän avaa silmänsä ja näkee vain auringon valkoisen valon. Vatsassa tuntuu kummalta, sama se. Mahtaisiko Marko suostua tekemään edes yhden linnan. Taivaalla menee lokkeja.

Siru hieraisee vedet silmistään ja lähtee töpöttämään käsipohjaa rantaa kohti. Pärskiessään vaivalloisesti eteenpäin hän vilkaisee kaiholla vielä liukumäkeä, kukaan ei laske, se kimaltelee auringossa, uskaltaisiko sitä uudestaan. Hän katsoo sinisenä hohtavaa meren selkää, sitten oman naamansa heijastusta, inhoaa sitä, tökkää sormensa punaiseen leväkasaan niin, että vesi menee ympyröiksi ja kuva hajoaa. Siru säpsähtää, ei näe itseään, ne ovat suden kasvot, keuhkoista loppuu ilma, miten se täällä, jahtaako se noita poikia, Ilaria ja Jussia samasta tarhasta.

Suolaa menee suuhun, aurinko pilveen, tekisi mieli työntää pää syvälle niin ettei olisi muuta kuin suhinaa. Vesi muuttuu mustaksi, käpälät nousevat meren pohjasta. Siru menee paniikkiin mutta ei uskalla kiljua. Susi ei pidä siitä. Solmu vatsassa väännyttyä auki ja jäätelö turs-

kahtelee kurkunpäästä ilman kautta aaltoihin. Uusi uikari on oksennuksessa, pissakin tulee, onneksi ei kakkaa, ehtii Siru ajatella ennen kuin menettää tajuntansa.

Kotimatalla Siru murjottaa ja äiti katsoo isiä sellaisella ilmeellä, että mitäs minä sanoin. Se on äiskän lempisanonta. Isi viheltelee radion mukana, iskee välillä taustapeilistä takapenkille silmää tuuheiden kulmakarvojen alta, väläyttää hampaitaan auringossa, eikä Siru jaksa enää olla niin surullinen vaan katselee ulos likaisesta ikkunasta, johon on liimattu pari tarraa, mutta ei siellä ole mitään nähtävää. Marko on nukahtanut Aku Ankka naaman päälle. Isi puristaa rattia rystyset valkoisina, sen etu- ja keskisormi ovat yhtä pitkät.

Kotona on joskus kivaa, esimerkiksi kun äiti laittaa hyvää mehua ja pullaa tai keskiviikkoisin, kun telkkarista tulee Pätkis. Siru katsoo aina piirretyt isin kanssa. Äiti ei tykkää niistä, mutta isi nauraa melkein enemmän kuin lapset Kelju Koo Kojootille, Maantiekittäjille, Timpille ja Sylvesterille, Akulle, Mikille ja Väiski Vemmel-säärelle. Repe Sorsa on Sirun suosikki. Aina kun pihalla leikitään, Siru haluaa olla Repe. Se on helppoa, puhuu vain sillä tavalla, että sylki roiskuu suusta ja näyttää kiukkuiselta. Viereisen rapun Ossi on se yksi possu ja Siru haukkuu sitä usein.

Kesällä ei tule Pätkistä. Tänään ei ole kivaa. Marko lähti pyörällä Petrin kanssa teltalle yöksi ja äiti oli kamilan kiukkuinen, pani Sirun jo ennen uutisia sänkyyn ja mittasi lämmön, laittoi sitten kuumeläkkeen pempuun. Se sattui aika paljon mutta on jo sulanut.

Siru ei saa unta, uutiset tulevat niin kovalla. On löydetty jokin uusi vaarallinen tauti. Siru huutaa äitiä:

mikä tauti, onko se minulla? Äiti laittaa television ääntä kovemmalle ja karjuu että turpa kiinni, me ei enää ikinä mennä rannalle. Isi soittaa keittiössä radiota, eikä hyödytä mitään, vaikka laittaisi sormet korviin. Sitten ne alkavat karjua toisilleen saatanan paska ja vittu ja haista sinä ja Siru nukahtaa.

On melkein pimeää, välillä autojen valot liukuvat Sirun huoneen seinän poikki. Äiti käy vilkaisemassa huoneen ovella ja tyttö näyttää siltä, että on hyvin siikeässä unessa.

Siru rävähtää hereille samassa, kun kuulee äidin laahustavan pois. Sillä on yösukat, ne suhisevat pitkin muovimattoa. Siru haluaisi mennä äidin viereen mutta tietää, ettei sitä uskalla häiritä. Äiti ottaa illalla semmoisen pillerin, ettei se herää ennen kuin vasta aamulla, vaikka sen korvaan huutaisi.

Vain aikuisille, sanoi äiti Sirulle kerran, kun Siru pyysi sellaista, ettei itsekään heräisi ennen kuin vasta aamulla. Äiti nauroi, että lapset kuolee jos ne tekee aikuisten asioita eikä kannata kuolla, koska taivaaseen ei pääse ennen kuin on käynyt rippikoulun.

Siru ei käy edes pyhäkoulua. Hän on ainoa koko tarhassa, jota ei ole kastettu. Jos ei pääse taivaaseen, joutuu helvettiin, Ossin mummu kertoi. Siellä ei ole koskaan kivaa, ruma piru tökkii hiilihangolla pyllyyn ja talvellakin on kuumempaa kuin saunan kiukaassa.

Radio keittiössä napsahtaa kiinni samaan aikaan, kun äiti sulkee makuuhuoneen oven. Siru kuulee, kuinka isi korkkaa uuden kaljapullon, raahustaa olkkariin, istuu siellä pimeässä seinän takana, avaa verhot ja näkee valkoisen täysikuun taivaalla. Se näkyy Sirunkin ikkunasta. Tyttö tärisee peiton alla, yrittää ajatella jotain

kivaa, liukumäkeä ja Ilaria, mutta ei oikein onnistu, koska tietää mitä olohuoneessa tapahtuu.

Kuu paistaa isin selkään ja valaisee leveät hartiat, silmät napsahtavat kiilumaan. Se hörppää kaljaa pitkän huikan ja röyhtäisee, riisuu aluspaitansa. Rintakehän karvoitus syöksyy pitkin mahaa ja kylkiä. Kuuluu klik ja zrrr, isi avaa vyön ja vetskarin. Tömps, farkut putoavat mummun kangaspuilla kutomalle räsymatolle ja paljastavat koko ajan leviävän harmaanruskean turkin peitossa olevat vääntyneet reidet, polvet ja pohkeet. Sirun silmänvalkuaiset pyörähtävät näkyviin.

Olento kääntyy katsomaan mollottavaa kuuta, suusta purkautuu tuskin kuultava haukahdus. Mustan kostean kuonon alta aukeaa valtava kita, josta puskee veitsenteräviä keltaisia hampaita. Kieli on pitkä ja punainen, lämmin hengitys haisee ruumishuoneelta. Asento on muuttunut kumarammaksi, kasvot ovat vääristyneet epäinhimilliseen virneeseen, nahka on kauttaaltaan tahmean karvainen. Pystyt korvat värisevät.

Sirun sydän hakkaa niin lujaa, että sen täytyy kuulua olohuoneeseen asti. Hän kuvittelee, kuinka susi on kyyristynyt hyökkäysasentoon, ja on välillä kuulevinaan, miten eläimen kynnet raapivat lattiaa sen kuljeskellessa ympyrää odottaen oikeaa hetkeä. Se käy kimppuun vasta sitten, kun Siru on tarpeeksi peloissaan. Siihen asti se vaanii, kuuntelee hänen hengitystään ja lukee ajatukset.

Tap, tap, limainen valkea kuola tippuu eteisen matolle. Sirun silmät ammottavat hopealanteina. Hän tuijottaa kattoon ja näkee siellä oman kaksoisolentonsa kuin peilistä, yrittää tökätä ilmaa sormella, mutta kuva ei hajoa, kuten vedessä.

Isi seisoo huoneen ovella. Sirun pienet luut kalisevat.

Toinen tyttö lähtee leijailemaan hitaasti alaspäin päästäen ohutta sihisevaa ääntä kuin ilmapallo, jota on pistetty neulalla. Vasta kun se on ihan lähellä, Siru huomaa, että sillä on molemmat silmät mustana ja kaulassa tummanpunaisia laikkuja, reidet ovat veren peitossa ja käsien paikalla töröttävät pelkät ohuet luut. Sen iho on kuin lasia; sisäelimet, liha ja sykkivä veri hohtavat sysimustassa huoneessa. Sirun sydän lyö niin kovaa, että hänen koko kehonsa vavahtelee. Kaksoisolento on Sirun pinnassa, kuiskii hiljaa ja tulee sisälle, mahtuu Sirun ruumiiseen täydellisesti ja Siru lakkaa olemasta.

Susi seisoo huoneen ovella. Täysikuu valaisee sängyssä makaavan pienen tytön vahamaiset, ilmeettömät kasvot. Tyttö tietää vanhastaan, että hetkellä millä hyvänsä eläin hyökkää kimppuun nopeasti, armottomasti.

Eikä Siru herää koskaan, paitsi aamulla, kun Marko on tullut jo kotiin ja soittaa Kissin kasettia täysillä, ulvoa Paulin mukana, odottaa, että äiskä saa aamiaisen valmiiksi.